A predicat Hristos în împărăţia morţii?

1 Petru 3,18-20

Willem Johannes Ouweneel

© SoundWort, Online începând de la: 11.09.2018, Actualizat: 11.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Bibeltext: Traducerea GBV 2001 (© GBV România)

Versete călăuzitoare: 1 Petru 3.18b-20 „(3:18) pentru că şi Hristos a suferit o singură dată pentru păcate, Cel drept pentru cei nedrepţi, ca să ne aducă la Dumnezeu, fiind omorât în carne, dar făcut viu în duh, (3:19) prin care, de asemenea, mergând, a predicat duhurilor care sunt în închisoare, (3:20) odinioară neascultătoare, când îndelungarăbdare a lui Dumnezeu aştepta în zilele lui Noe, pe când se pregătea corabia, în care puţini, adică opt suflete, au fost salvaţi prin apă;“

> **1 Petru 3.18b-20:** … fiind omorât în trup, dar făcut viu în Duhul, în care S-a şi dus şi a predicat duhurilor care sunt în închisoare, care fuseseră neascultătoare altădată, când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în aşteptare, în zilele lui Noe, când se pregătea corabia în care puţini, adică opt suflete, au fost scăpaţi prin apă.

Ce înseamnă: omorât în trup, dar făcut viu în Duhul?

Fac mai întâi descrierea şi apoi aplicarea practică. El a fost omorât prin mâinile rele ale oamenilor, în timp ce El a trăit pentru dreptate, şi a murit, dar El a fost făcut viu în Duhul. Textual stă scris „în”, dar aceasta nu ajută prea mult. Aici este, aşa cum se spune în tehnică, vorba de aspectul instrumental, adică, El a fost făcut viu „prin” Duhul. Aici nu este duhul Său omenesc. De asemenea aici nu este nici Dumnezeirea Lui. Aici este Duhul lui Dumnezeu, Duhul Sfânt. O Persoană în Dumnezeire, diferită de Tatăl şi de Fiul, cu toate că acest Duh uneori este numit „Duhul lui Hristos” (1 Petru 1.11) sau „Duhul Tatălui” (Efeseni 3). Dar este Duhul Sfânt, aşa cum stă scris şi în Romani 1, „dovedit cu putere Fiu al lui Dumnezeu, potrivit Duhului sfinţeniei, prin învierea morţilor”. El a fost înviat prin acest Duh, aşa cum stă scris şi în Romani 6.

Hristos predică prin Duhul Său

Şi apoi vine aplicarea practică, căci aceasta înseamnă, că acum noi nu mai cunoaştem pe Hristos după carne – aşa stă scris în 2 Corinteni 5: „Noi nu mai cunoaştem pe Hristos după carne.” Printre iudeii, cărora Petru le-a scris, erau probabil unii care au trăit în ţară şi care au cunoscut pe Hristos şi în trup, şi au fost mulţi necredincioşi care L-au cunoscut în trup. El a înviat într-un trup al gloriei, şi în acest trup El a mers la cer, aşa că noi Îl cunoaştem numai după Duh. Aceasta este o aluzie la greutatea iudeilor credincioşi, care au crezut într-un Mesia vizibil şi acum trebuiau să creadă într-un Hristos nevăzut, pe care Îl cunoşteau numai după Duh. Deci, spune apostolul, voi nu trebuie să fiţi neliniştiţi din cauza aceasta, în fond aceasta nu este nimic nou. Căci, spune el, a fost şi în trecut o stare în care credincioşii erau aşa ca şi voi astăzi, probabil şi mai rău; şi pentru aceasta el merge înapoi până la timpul lui Noe. Aceşti creştini iudei erau puţini. Dar, spune apostolul, şi Noe a fost cu puţini, numai cu opt, aceasta este mult mai puţin decât sunteţi voi creştinii iudei din Asia Mică. Atunci erau numai opt într-o lume mare cu probabil milioane şi milioane de oameni, care toţi au murit necredincioşi. Deci, vouă nu vă merge chiar aşa de rău. Atunci erau şi mai puţini. Dar, spuneţi voi, noi nu putem vedea pe Hristos, este greu pentru noi să credem. Dar, ce a văzut Noe? Nici el nu a văzut pe Dumnezeu, şi Dumnezeu a mărturisit, a vestit, a predicat atunci oamenilor. Cum a făcut Dumnezeu aceasta? Era atunci Dumnezeu vizibil pe pământ? Nu! Dumnezeu a făcut aceasta prin Duhul Său, exprimat şi mai concret: Hristos era acesta – Hristos era Fiul veşnic al lui Dumnezeu.

Petru spune aici, că era Hristos Cel care prin Duhul Său a propovăduit atunci un mesaj lumii acesteia, ca oamenii să se întoarcă la Dumnezeu. Era Hristos prezent vizibil? Nu! Tot aşa de puţin ca şi astăzi! Dar cum a făcut şi cum a predicat El acest mesaj? Prin Duhul Său! Dar cum a făcut-o prin Duhul Său? Prin predicator! Noe era propovăduitorul dreptăţii (2 Petru 2.5 „(2:5) şi nu a cruţat lumea veche, ci l-a păstrat pe Noe, al optulea, un predicator al dreptăţii, aducând potop asupra unei lumi de neevlavioşi;“). Deci, Petru vrea să spună: în timpul acela era o mică rămăşiţă pe pământul acesta, Hristos nu era prezent, dar El lucra prin Duhul Său prin propovăduitorul dreptăţii – fără mult succes. Lumea a pierit prin judecată. Dar Noe a predicat mult timp, şi în cele din urmă numai câţiva au fost salvaţi. Aceasta este situaţia voastră. Aceasta nu este chiar aşa de nou! Aceasta nu este ceva aşa de deosebit! Şi în trecut a fost deja aşa, şi istoria lui Noe este desigur exemplul cel mai bun din Vechiul Testament.

A predicat Hristos în închisoare?

Potrivit convingerii mele ferme, aceasta este singura interpretare logică a acestui loc din Biblie, cu toate că sunt conştient, că mulţi, mulţi creştini cu adevărat sinceri, citesc versetul 19 aşa ca şi cum Domnul Isus după moartea Sa a mers în închisoare – acesta este locul unde se află necredincioşii, deci, Hadesul – şi că acolo a predicat celor care au murit necredincioşi.

Deci, aceasta este o învăţătură foarte ciudată. În primul rând, pentru aceasta nu găsim nici o confirmare în restul Scripturii. În al doilea rând ştim că Domnul Isus nu a fost în închisoare. Conform cu Luca 23 El a fost în Paradis la cei credincioşi. Sufletul lui omenesc era la sufletele credincioşilor din Paradis. Şi în al treilea rând, cum ar trebui noi să înţelegem că Domnul Isus a predicat necredincioşilor un mesaj, ce să însemne aceasta? Şi în al patrulea rând, de ce numai acestor necredincioşi, care au murit în timpurile lui Noe prin potop, şi de ce nu şi celorlalţi necredincioşi? Toate acestea nu au nici un sens – ca să ne exprimăm simplu. Este o interpretare imposibilă, şi mulţi s-au preocupat, cum ar trebui atunci să se citească aceasta.

Dar dacă citim simplu aşa: „în care S-a şi dus” – în care, în ce? Nu în trup, ci în Duh! El S-a dus în acest Duh şi a predicat. Vedem deja aici, că nu este după moartea Sa înainte de învierea Sa, căci aici se spune „făcut viu în Duhul, în care S-a şi dus”. Deci, El a înviat în acest Duh, şi apoi El să mai fi mers după învierea Sa să predice duhurilor în închisoare? Aceasta este şi mai iraţional! Dar aici nici nu se spune aceasta, aici se spune că El „a mers” în acest Duh şi a predicat duhurilor. Când a făcut El aceasta? În timpul lui Noe, când aceste duhuri erau încă învăluite în trupurile omeneşti pe pământul acesta, nu atunci când erau în închisoare. Aşa ar trebui să se citească aceasta: El a predicat oamenilor, ale căror duhuri sunt acum în închisoare. Aceasta este ce înseamnă, „care fuseseră neascultătoare altădată, când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în aşteptare, în zilele lui Noe”. Însă apoi Dumnezeu a predicat.

În mod interesant în Geneza 6.3 „(6:3) Şi Domnul a zis: „Duhul Meu nu Se va lupta întotdeauna cu omul, pentru că, în adevăr, el este carne; dar zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani“.“ stă scris literalmente: „Duhul Meu nu se va lupta veşnic cu omul, … zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani”. Vedem deci, că Dumnezeu Însuşi spune, că „Duhul Meu nu se va lupta veşnic cu omul”. Era deci prin Duhul Său, că Dumnezeu Se lupta cu omul. Cum? Nu că într-un fel oarecare din cer se auzea vreun glas, ci El a făcut aceasta prin Noe. El era propovăduitorul dreptăţii. Dumnezeu lucra

prin Duhul Său în Noe. Şi aici Duhul lui Dumnezeu spune, aici Petru ne spune nouă, că acest Duh era Duhul lui Hristos. Aceasta nu este ceva deosebit. În 1 Petru 1.11 „(1:11) cercetând spre care sau ce fel de timp arăta Duhul lui Hristos, care era în ei, mărturisind dinainte patimile care erau pentru Hristos şi gloriile de după acestea.“ se spune că acest Duh al lui Hristos în Vechiul Testament a lucrat şi în profeţi. Explicaţia este deci simplă, dacă am uitat interpretarea nelogică, că Hristos după moartea Sa ar fi fost în închisoare. Duhul lui Hristos predica prin Noe în aceste zile dinainte de potop, tot aşa cum el mărturisea în profeţi (1 Petru 1.11 „(1:11) cercetând spre care sau ce fel de timp arăta Duhul lui Hristos, care era în ei, mărturisind dinainte patimile care erau pentru Hristos şi gloriile de după acestea.“). Şi atunci are sens, şi Petru explică aceasta, ca să arate clar că aceşti credincioşi dintre iudei ar fi trebuit să se simtă mângâiaţi.

Hristos predică prin martorii Lui

Hristos a predicat şi prin ei. Ei erau martori vii în lumea aceasta, şi ei trebuiau să vadă că ei aveau de dat o mărturie prin Duhul Sfânt, prin Duhul lui Hristos, ca şi Noe; şi ei erau propovăduitori ai dreptăţii. Ei trebuiau să sufere din pricina dreptăţii. Aceasta înseamnă, prin faptul că trăiau şi predicau drept, au devenit propovăduitori ai dreptăţii. Domnul Isus a spus ucenicilor Săi în cartea Faptele apostolilor 1, că ei vor primi Duhul Sfânt şi că ei vor deveni martori pe întreg pământul prin acest Duh. Deci Petru spune aici: Ce s-a petrecut? Voi vedeţi acum, iubiţi fraţi dintre iudei, că voi suntem acum prigoniţi. Aceasta este o dezamăgire! Iudeii nu primesc cuvântul vostru! Cu toate că voi predicaţi prin Duhul lui Hristos, aşa cum Duhul lui Hristos a făcut acelaşi lucru prin Noe, lumea nu primeşte cuvântul vostru. Deci, aceasta nu este nimic deosebit, niciodată lumea nu a făcut aceasta, aşa a fost şi la Ştefan. El spune iudeilor în Faptele apostolilor 7: „Voi totdeauna vă împotriviţi Duhului Sfânt”, căci Duhul lui Hristos vorbea şi în profeţi. Ce a făcut Israel? A primit Cuvântul? Nu, au respins Cuvântul. Duhul lui Hristos vorbea în Noe. Au primit oamenii de atunci Cuvântul? Nu, L-au respins, au ajuns sub judecată. „Voi totdeauna vă împotriviţi Duhului Sfânt”, aşa este şi astăzi.

Îndelunga răbdare a lui Dumnezeu

Petru spune: nu vă îngrijoraţi din cauza aceasta. Desigur, vă puteţi îngrijora, dar nu vă comportaţi aşa ca şi cum aceasta ar fi ceva deosebit, ca şi cum este ceva nou, dacă lumea nu primeşte cuvântul vostru. Da, spuneţi voi, dar noi suntem aşa de puţini. Da, dar Noe era cu mult mai puţini acolo. Aici stă scris aşa: „… cu puţini, adică opt suflete”, era el în corabie, aceasta este mult mai rău. Nu, nu este nimic nou pentru voi. Dar probabil voi spuneţi: De ce durează aşa de mult? De ce forma intermediară a Împărăţiei durează aşa de mult? Ştim, că acum a durat deja aproape 2000 de ani. Însă ei deja atunci au simţit că este mult. De ce nu vine Domnul? Petru a aşteptat deja aceasta în Faptele apostolilor 3, că Împărăţia va veni curând. Dar nu a venit, şi a durat, a durat şi oamenii au zis: De ce durează aşa de mult? De ce nu vine Domnul, ca să ne salveze din aceste suferinţe şi să ne introducă în glorie? Petru dă răspunsul clar abia în 2 Petru 3: este îndelunga răbdare a lui Dumnezeu. El nu vrea ca oamenii lumii acesteia să piară. Dar şi aici el spune deja: „în timp ce îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în aşteptare în zilele lui Noe”. De ce a trebuit el să predice aşa de mult? 120 de ani el a fost un propovăduitor al dreptăţii. De ce? Deoarece Dumnezeu este îndelung răbdător. El nu voia ca lumea să piară. Atât de mult a aşteptat Dumnezeu. Şi acesta este motivul pentru care de 2000 de ani creştinii suferă aici în lumea aceasta, deoarece Dumnezeu este îndelung

răbdător şi nu vrea ca cineva să se piardă, ci ca toţi să vină la pocăinţă şi să se întoarcă la Dumnezeu.

Aşa a fost în zilele lui Noe. Dumnezeu a mai acordat lumii acesteia încă 120 de ani. Aşa este acum. Voi trebuie să rămâneţi consecvenţi şi să vă gândiţi că este îndelunga răbdare a lui Dumnezeu. Îndelunga răbdare a lui Dumnezeu este aşa de mare, spune Petru, că El mai bine vede că voi trebuie să suferiţi, decât să se piardă lumea. Dumnezeu încă suportă ca copiii Lui să sufere în închisoare. El suportă aceasta, pentru ca unii din lume să vină la credinţă. El suportă ca copiii Lui să sufere, pentru ca unii din sala aceasta (prin acest loc din Scriptură) să poată veni chiar în seara aceasta la credinţa în Domnul Isus, ca să fie mântuiţi. Dumnezeu nu are plăcere de moartea păcătosului, spune Ezechiel 18. Şi de aceea copiii Lui încă mai trebuie să sufere în lumea aceasta. Aşa era în zilele lui Noe. Aşa era în zilele profeţilor. Aşa este şi astăzi.

Ce este închisoarea?

El S-a dus şi a predicat duhurilor. De ce se adaugă: „care sunt în închisoare”? Deoarece Petru vrea să arate clar ce s-a petrecut cu ele? Probabil apare nesiguranţă în inimi. Se gândeşte probabil, da, deoarece noi trebuie să suferim în felul acesta, probabil noi suntem aceia care au văzut lucrurile fals, şi ceilalţi, care au bunăstare, au probabil dreptate? Nu, spune Petru, şi Noe a trebuit să sufere. Putem fi convinşi că el a fost insultat de lumea aceasta. Căci ea nu a primit cuvântul lui. Şi oamenilor le mergea bine, au mâncat şi au băut. Domnul Isus Însuşi spune: „Aşa era în zilele lui Noe”. Era aceasta o dovadă că oamenii aceştia aveau dreptate, întreabă Petru. Nu, nicidecum! Unde sunt ei acum? Trupurile lor au pierit în potop. Unde sunt duhurile lor? În închisoare! Prima judecată preliminară au primit-o deja în potop şi judecata finală urmează să vină. Ei sunt în închisoare, şi la ultima judecată înaintea tronului mare şi alb, acolo vor primi judecata definitivă. De aceea Petru spune aici, trebuie să luăm în considerare sfârşitul. Aşa spune Asaf în Psalmul 73. Aceasta este totdeauna aşa în cadrul guvernării indirecte a lui Dumnezeu: trebuie să ai credinţă şi speranţă, ca să vezi sfârşitul, căci abia la sfârşit totul devine iarăşi în ordine, şi de aceea exemplul este minunat de frumos: 120 de ani! Ce descurajare pentru Noe! Aproape că ne-am putea îndoi ca el: ce fac eu cu această corabie? Ce am început eu aici? Pentru ce predic eu? Nimeni nu vine la credinţă! A avut Noe succes în cei 120 de ani? Zero! Numai familia lui a fost salvată în corabie. Acesta era un exemplu! Ce încurajare pentru aceşti credincioşi dintre iudei! Şi ei trebuiau să privească sfârşitul. Cei necredincioşi ajung în final la judecată.

Tradus de la: Frage: Hat Christus im Totenreich gepredigt?

Extras dintr-o predică la epistola lui Petru.

Traducere: Ion Simionescu